

det, man bebrejder ham helt og afgjort, er manglende Forstaaelse af det utilbørlige i denne Regnskabsposterings.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sigurd Berg: Jeg tror meget gerne, at det ærede Medlem bebrejder mig manglende Forstaaelse, og det er naturligvis trist nu bagefter ogsaa for mig at tænke paa, at jeg ikke fik Mistro i dette Forhold. Men ved det ærede Medlem, hvad der er mig en Trøst i dette Forhold: Det er mig en Trøst, at har jeg ikke gennemskuet dette Forhold paa tilbørlig Vis og af dette Forhold gjort den Slutning, at der forelaa Bedrageri og Falsk, saa har selve den med Statens Oktroj forsnyede Nationalbanks Direktion heller ikke gjort det. Dette er mig en Trøst.

W. Neergaard: Det er fra flere Sider, blandt andet af den højtærede Indenrigsminister, blevet stærkt fremhævet, at alle Partier i sin Tid lovede at være med til at mildne de Ulykker, som vi her forhandle om. Ogsaa jeg finder Anledning til at fremhæve dette, idet jeg gaar ud fra, at det fra ingen Side har været tomt Mundsvejr. Og naar vi saaledes, alle Grupper her i dette Ting, have været med til at give dette Løfte, have vi sikkert gjort det, fordi vi følte, at det, der her var sket, virkelig var noget af en Landsulykke, fordi vi følte, at Albertis Bedragerier var en Skam for hele Nationen, og at vi alle maatte være med til at bære denne Skam. Jeg havde det Tilfælde, at jeg kort efter Alberti-Katastrofen opholdt mig i Udlandet, og jeg kan forsikre de Herrer, at den Opmærksomhed, man der var Genstand for i sin Egenskab af Dansk, var virkelig alt andet end smigrende. Men det kunde selvfølgelig ikke nytte, at man i Udlandet vilde sige: Jeg hører ikke til Reformpartiet, altsaa kan jeg ikke være med til at bære denne Ulykke. Det Ræsonnement, ville de Herrer kunne forstaa, kunde det ikke nytte at bruge. Forholdet var, at man som Dansk var nødt til at tage sin Part af Ulykken, af den Skam, som var kommen over vort Land.

Jeg vil altsaa hævde, at det heller ikke nu er Hovedopgaven at undersøge, hvilket enkelt Parti eller hvilken enkelt Person der muligvis eller rimeligvis bærer Skyld i denne Sag, det er ikke det, der er vor Opgave i dette Øjeblik, men vor Opgave

er at finde en Udvej, en Vej, ad hvilken den Kalamitet, der er indtruffen, kan mildnes og kan blive lettere at bære for dem, den er gaaet ud over. Jeg tør derfor gaa ud fra, at naar man i sin Tid har givet et Løfte fra alle Grupper, er der i Virkeligheden i Øjeblikket ikke nogen Strid om selve Realiteten, men der kan naturligvis være forskellige Meninger om, paa hvilken Maade denne Opgave bedst skal løses, navnlig af Hensyn til dens Konsekvenser. Men en Ting mener jeg, at man ikke alene har Ret til, men ogsaa har Pligt til, og det er at drage den Lære af det Forhold, som man bør drage for Fremtidens Skyld.

Man har fra flere Sider sammenlignet Forholdene ved Alberti-Katastrofen med Forholdene ved Bankkrisen, sammenlignet de Foranstaltninger, man i sin Tid overfor Bankkrisen greb til, med de Foranstaltninger, man nu agter at gribe til. Jeg vil med Hensyn til denne Sammenligning sige, at den kan være gjort med nogen Ret, men ogsaa kun med nogen Ret. Jeg tror, der ikke er nogen, der vil modsige mig i, at i de Dage, da vi her i København gennemlevede Bankkrisen, havde vi alle en stærk Fornemmelse af, at det her var ikke en enkelt Stands eller en enkelt Landsdels økonomiske Forhold, der var Tale om, her var der Tale om en hel Nations økonomiske Liv. Man mente fra alle Sider og ganske sikkert med Rette, at hele Landets økonomiske Velfærd var truet, og jeg føler mig temmelig overbevist om, at hvis denne begyndende Bankkrise ikke med en saa sikker Haand var bleven standset, vilde den have draget flere Bankers Fald med sig, og det Banker, der netop stod i Forbindelse med de allerfleste Provinsbanker. Og den Katastrofe, der da kunde være opstaaet, kunde have faaet uberegnelige Følger. Det var først og fremmest vore Kreditforhold overfor Udlandet, man den Gang var bange for. Man undersøgte ikke den Gang Grundene til disse Ulykker, men handlede resolut, og jeg kan der henvise til det Udtryk, den afdøde Finansminister den Gang benyttede, og som jeg fandt uhyre træffende, nemlig: „Nu er det Virkeligheden, som har fat i Struben paa os, og saa lade vi Diskussionen om Principper og Teorier falde, og saa handle vi.“

Nu kan man naturligvis godt bag efter drøfte Grundene til Bankkrisen, og jeg vil der minde de Herrer om, at den Tue, som væltede det store Læs, var den Omstændighed, at Franskmændene ikke